

Ments criminals o comunitat de propietaris

written by Miquel Manubens | 2 de juliol de 2017

Aprofitant que venen vacances i molts de nosaltres anirem a passar alguns dies a RestEspanya i que segurament sorgirà a les sobretauls el "tema català" he volgut redactar-vos aquest argumentari que, per força, entendrà qualsevol.

La idea me la va donar l'últim cop que vaig anar a la terra dels meus avis materns, un cosí que es dedica a la política em va dir "si voleu marxar perquè no sortiu de Congrés i Senat?". La meva resposta va ser que a les comunitats de propietaris pots anar i votar a les reunions, mentre hi siguis part i paguis les quotes de la comunitat. I les quotes, els catalans, ben segur que les paguem.

Sovint quan alguns catalans expliquen el tema ho fan, com al documental "L'endemà" de na Isona Passola, com si fos un problema sobrevingut. Com si la unió de parella hagués estat inicialment voluntària. Com si algun cop haguessin estat feliços. Com si els problemes nostres amb ells haguessin estat intermitents. Doncs res d'això és cert, almenys no ho és del tot.

Si aquesta història emocional s'expliqués en un documental com ha estat realment, no seria una història d'amor trencat recentment, sinó que es tractaria més aviat d'un docudrama policial tipus "CRIMINAL MINDS" i hauríem de començar-la on va començar realment el problema i no com si fos una febre sobrevinguda. No com si fos que uns habitants de quatre províncies espanyoles, de cop, tenen la il·lusió de voler ser un nou estat, i res més. I seria més o menys així:

Fa 303 anys en una urbanització anomenada Europa, hi havia uns terrenys (reialmes) amb cases (estats). Alguns terrenys tenien una sola casa: França, Holanda, Portugal, Àustria, etc. Un

dels terrenys en tenia vàries de cases i van acordar suprimir el carrer entre elles i fer-hi jardí comunitari (Anglaterra i Escòcia).

Un altre terreny en tenia moltes de cases i es deia Espanya, però tenia carrers entre les cases també: Amèrica, Castella, i un grup de cases adossades que es deia Corona d'Aragó, composta d'Aragó, València, Mallorca, Sicília, Nàpols i Catalunya.

Cada amo del terreny (rei) cobrava lloguers a les cases edificades en ell (estats). Però un bon dia l'amo del terreny Espanya va morir, i l'amo del terreny França va falsificar el seu testament, per un altre on l'amo del terreny Espanya deixava com a hereu al nét de l'amo del terreny França.

Com els terrenys Espanya i França estaven un enfront de l'altre al carrer principal, els propietaris dels altres terrenys van protestar, pensant que els francesos comunicarien els seus terrenys i tallarien així el carrer principal de la urbanització Europa.

Els llogaters de les cases adossades de la Corona d'Aragó van recolzar els altres propietaris, i va haver-hi una baralla de carrer molt forta on tots van resultar ferits.

Finalment al bar de la urbanització que es deia Utrecht tots els propietaris de terrenys van acordar que l'amo del terreny Espanya seria el nét de l'amo del terreny França, però amb la condició que no heretes mai el terreny França i per tant que no comunicessin mai els seus terrenys. Tot això ho van decidir sense consultar als amos de les cases, i lògicament aquests s'hi van oposar, especialment la propietària de la casa Catalunya que afirmava que la casa era seva, i el terreny també perquè tenia unes escriptures de propietat (Constitucions) feia més de 400 anys i que per això no pagava lloguer al suposat titular del terreny Espanya, i no com els altres propietaris de les cases adossades que tenien el terreny de la seva casa en regim de lloguer (Furs).

Després que el propietari del terreny França ocupés violentament la casa Catalunya (matant a alguns dels fills de la Sra. Catalunya, i cremant bona part de la casa), mentre que els dels terrenys Holanda, Anglaterra i Àustria s'ho miraven, va donar la casa al seu nét, qui va retenir a la propietària de la casa Catalunya al soterrani de casa seva i se'n va anar a viure a la casa Castella.

Les altres cases adossades, unes van ser regalades a Castella (Aragó, València i Balears) i altres a Àustria (Nàpols, Sicília i Sardenya). I a l'amo del terreny Anglaterra li van regalar uns trasters que hi havia a la casa Castella (Gibraltar) i a la casa Balears (Menorca) pagant-li així el preu de la seva traïció (paraules reals de l'ambaixador britànic a l'ONU el 1967) doncs havia jurat defensar la Sra. Catalunya indefinidament (Tractat de Gènova de 20-06-1705).

D'això en fa 303 anys, i tot aquest temps la propietària de la casa Catalunya ha continuat treballant en la seva feina, però el sr. Espanya li ha pres un % dels seus guanys, en concepte d'un lloguer que no té per què pagar. I cada cop que s'ha queixat ha estat insultada i violentada. No l'ha deixat sortir mai al carrer, i com a molt, en molts curts espais de temps l'ha deixat pujar al primer pis, però mai al terrat on la Sra. Catalunya demana sovint pujar a prendre el sol.

Bé, ja veieu que és com el conte del llop. Qui te la culpa? La iaia? La mare? La caputxeta?, o el llop? Evidentment, la culpa SEMPRE és dels llops. Dels llops europeus que van permetre el robatori de la casa Catalunya i les dels seus cosins i se les van repartir. Dels llops que en qualsevol baralla entre la Sra. Catalunya i el sr. Espanya sempre han girat la cara. Dels llops europeus que fins i tot, han llençat pedres a la Sra. Catalunya quan el sr. Espanya els ha demanat ajut (bombardejos italians de 1938).

A qui s'ha de queixar aleshores la Sra. Catalunya? A l'okupa Sr. Espanyol o als que ho van permetre? Perquè ha de dir ara

la Sra. Catalunya que vol una cosa nova, si fa 303 anys tenia Escriitures de propietat de casa seva? Perquè ha de fer que els seus néts facin manifestacions, vies, consultes, plebiscitàries o referèndums per a demanar-ho, si és constatable per tots els entesos hipotecaris del món que tenia escriptures de propietat de la seva casa i terreny de 1283 a 1714? Perquè el Sr. Espanya va cremar les escriptures. No fotem, que per alguna cosa tenim arxius i registres de la propietat (historiadors).

És evident que la Sra. Catalunya no té per què posar-se samarretes grogues ni vermelles, ni té perquè haver de donar cap explicació del perquè no vol al Sr. Espanya a casa seva. La Sra. Catalunya simplement ha de presentar un plet al Jutjat de Pau de la urbanització Europa i no només reclamar el que és seu per dret a llei, sinó també reclamar indemnitzacions a tots els signants d'aquell acord al Bar Utrecht, com a còmplices que han estat de la seva dissort.

I sobretot, la Sra. Catalunya no ha de confiar que el capellà de la urbanització faci de mitjancer, doncs aquest ja ha demostrat tres cops no estimar-la gaire. En tota la seva vida la Sra. Catalunya ha estat excomunicada tres cops (Catalunya és l'única nació cristiana contra la qual s'han fet Creuades, tres cops).

No hem de negociar amb el sr. Espanya res. Hem de reclamar als signants del Tractat d'Utrecht que anul·lin aquell pacte, i ens indemnitzin. I obliguin al sr. Espanya que ens torni tot el robat: documents, diners, quadres, banderes, armes antigues, llibres, TOT.

I si el senyor Espanya els deu molts diners als signants d'aquell pacte, perquè recentment els hi ha demanat per a fer moltes obres a la seva residència Castella, que s'hi fotin fulles, perquè en definitiva li deixaven els diners confiant en el benefici del treball de l'esclavitzada Sra. Catalunya.

I si els signants d'aquell pacte ignominiós, no reconeixen el seu error, millor serà plantejar-se adherir-se a la comunitat de propietaris de la urbanització contigua anomenada Amèrica, que paguen moltes menys despeses de comunitat i quan tenen alguna avaria als serveis comunitaris l'adoben ràpidament, en comptes de fer inacabables reunions de la Comunitat no arribant mai a acords com fan els de la urbanització Europa.

Hem de reclamar a la Unió Europea l'anulació del Tractat d'Utrecht, i per tant la DEVOLUCIÓ de les Constitucions Catalanes, amb totes les seves conseqüències, i que Europa ens demostrï que és realment DEMOCRÀTICA corregint la seva greu errada de condemnar a l'absolutisme inquisitorial durant 303 anys a una nació-estat que va tenir una de les primeres banderes d'Europa (1050), les primeres Corts d'Europa (1192), les primeres Constitucions (1283), i el primer govern popular (1359).